

-Tại tao thương ông tao. Còn mày, mày đâu có thương ông mày. Mày là đồ bất hiếu.

Tôi tưởng Chứng em sẽ lồng lên. Nào ngờ nó cười toe:

-Tao đâu có ông. Ông tao chết nghèo từ đời kiếp nào rồi!

Thật tôi chưa từng thấy đứa nào nói về cái chết của ông mình mà lại vui vẻ như thế. Mặt thằng Chứng em cứ tươi hơn hớn, y như thể nó sợ ông nó còn sống sẽ bắt nó ngồi nhỏ tóc như tôi.

Chứng anh điềm tĩnh hơn. Nó không thèm cãi cọ. Mà gật gù nhìn tôi, giọng thân mật:

- Mày bảo mày ngồi nhỏ tóc vì mày thương ông mày phải không?

- Thì tao đã nói rồi.

- Vậy sao hôm qua ông mày sai mày rót nước, mày lại đùn cho bà Sáu ?

Chứng anh đúng là yêu quái giả dạng. Tự dưng nó hỏi đâm hông khiến tôi phải ấp úng một hồi mới nghĩ ra cách trả lời:

- Hôm qua hả ? Tại hôm qua tao đang... ồm.

Vừa nói tôi vừa liếc Chứng anh. Nó nhìn tôi bán tín bán nghi nhưng không nói gì khiến tôi khấp khởi mừng thầm. Nhưng tôi hồ tọ Chứng anh có cái tật nhớ dai dễ sợ. Chuyện xa lắc xa lơ mà nó cũng đem ra hỏi:

- Thế còn tháng trước?

- Tháng trước sao ?

- Tháng trước ông mày nhờ mày đi mua đá lửa, mày đâu có thèm đi!

Tôi giận cái thằng moi móc đời tư này đến tím ruột. Nhưng ngoài mặt tôi vẫn làm bộ thản nhiên:

- Ờ ờ... hình như hôm đó tao cũng... đang ồm hay sao ấy!

- Ồm đâu mà ồm! - Chứng anh cười mũi - Hôm đó mày chuồn ra sau vườn bắn xoài thi với tụi tao mà!

Cái giọng chế giễu của Chứng anh khiến tôi bất giác đỏ mặt:

- Vậy hả Tao không nhớ. Nếu vậy thì... thì...